

استناد امام حسین(ع) به سوره قصص هنگام خروج از مدینه

امام حسین(ع) آیه ۲۱ سوره قصص «پس ترسان از آنجا در حالیکه(حوادثی) را انتظار می‌کشید، بیرون رفت(در آن حال) گفت...

امام حسین(ع) آیه ۲۱ سوره قصص «پس ترسان از آنجا در حالیکه(حوادثی) را انتظار می‌کشید، بیرون رفت(در آن حال) گفت که پروردگارا! مرا از قوم (گروه) ستمکار نجات ده» را در آخرین ساعات حضور خود در مدینه یا به تعبیر دقیق تر هنگام خروج از مدینه قرائت کردند.

امام حسین(ع) حجت الاسلام علیرضا قبادی، جامعه شناس و کارشناس دین به مناسبت ایام ماه محرم یادداشت هایی با محور «استنادات قرآنی امام حسین (ع)» تهیه و منتشر می کند که مشروح سومین قسمت را در ادامه می خوانیم.

منبر سوم

امام حسین(ع) آیه ۲۱ سوره قصص را در آخرین ساعات حضور خود در مدینه یا به تعبیر دقیق تر هنگام خروج از مدینه قرائت کردند. امام(ع) در حالی زادگاهشان را ترک می کردند که از یک سو دوستانداران آن حضرت به ویژه زنان بنی هاشم وداع اندوهناکی با ایشان داشتند و از سوی دیگر حاکم مدینه نیز امام(ع) را تحت تعقیب قرار داده بود.

آیه ۲۱ سوره قصص وضعیت هنگام خروج امام حسین(ع) از زادگاهشان را به روشنی بیان می کند. برای درک بهتر موقعیت امام حسین(ع) لازم است آیه مورد استناد را در بافتار قرآنی آن در سوره قصص مورد مذاقه قرار دهیم تا با کمک این آیه نورانی، حقایقی از موقعیت امام(ع) هنگام خروج روشن شود.

متن و ترجمه آیه ۲۱ سوره قصص چنین است: «فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ ۖ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ؛ پس ترسان از آنجا در حالیکه(حوادثی) را انتظار می‌کشید، بیرون رفت، (در آن حال) گفت که پروردگارا! مرا از قوم (گروه) ستمکار نجات ده». همانگونه که استحضار دارید، آیه مزبور در سوره قصص، مربوط به حضرت موسی(ع) به هنگام خروج از مصر است.

در آیه ۲۰ سوره قصص آمده است که مردی از دوستانداران موسی(ع) به آن حضرت گفت که سران قوم(حاکمان) با یکدیگر به مشورت نشستند تا تو را بکشند. بنابراین، از شهر خارج شو. پس از آن این گونه آمده است که پس موسی(ع) از شهر خارج شد در حالیکه ترسان بود و انتظار (حوادثی) را می‌کشید. گفت: ای پروردگار من! مرا از قوم ظالم نجات ده.

استناد امام حسین(ع) به این آیه شریفه در بافتار قرآنی نشان می‌دهد که اولاً امام(ع) با تهدید جدی از سوی حاکمان مدینه رو به رو بوده تا آنجا که کشته شدن ایشان محتمل بوده است و ثانیاً امنیت امام(ع) حتی هنگام خروج نیز در معرض خطر بود؛ به گونه ای که امام حسین(ع) ترسان بودند.

ثالثاً اینکه امام(ع) به هنگام خروج از زادگاهشان برای خود و همراهان حوادثی را انتظار می‌کشیدند. رابعاً و شاید از همه مهمتر اشاره به تعبیر «ظالمان» در کلمه جمع است که امام(ع) در دعایی از خدای خویش نجات خود را از گروه ظالمان درخواست کردند که خود گواهی بود بر نامشروع بودن بیعت و کسانیکه آن را پیگیری می‌کردند.